

okresního soudu, pokud se týče krajského soudu. Uvedené tam chování obviněného, jež po čtyřikráte v letech 1931—1934 zavdalo soudu podnět k pořádkovým trestům a jež se stalo v přítomnosti stran, bylo způsobilé vážně poškoditi čest a vážnost stavu, do jehož řad obviněný chce vstoupiti, nebo k němuž již přípravnou svojí praksí jako koncipient náleží; obviněnému nemohlo ani zůstatí tajno, že trapný dojem, jaký u přítomných nepochybně musilo vyvolati vylíčené již jeho vystupování před soudem, nutně musí býti na újmu cti a vážnosti stavu, jemuž přísluší sice hájiti zájmy stran pilně, věrně a svědomitě, ale též vždy způsobem naprosto korektním a nepřičícím se základním zásadám slušného společenského chování, tudíž najmě bez jakýchkoli invektiv ať proti odpůrci, ať proti soudu.

Čís. 313 dis.

Jde o porušení povinností povolání, podepsal-li advokát zápis o ústním jednání, v němž bylo proti pravdě potvrzeno, že plná moc advokátova byla vykázána a pak vrácena, a nechal-li advokát tento záznam neopravený, ačkoli věděl, že plná moc nebyla opatřena ani dodatečně.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1937, Ds II 7/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání.

Z d ů v o d ů:

Odvolání je předně bezdůvodné, pokud čelí proti výroku o vině.

Sám obviněný připouští ve svém odvolání, že může jíti o porušení povinností povolání, podepsal-li advokát protokol o ústním jednání, v němž je proti pravdě tvrzeno, že plná moc advokáta byla vykázána a pak vrácena, nechal-li tento záznam neopravený, ačkoli ví, že ani dodatečně nebyla plná moc opatřena.

Obviněný připustil ve svém vyjádření ze dne 13. května 1936 a najmě ve svém dalším vyjádření ze dne 16. června 1936 výslovně, že M. plnou moc neopatřil, pokud se týče, že N. obviněnému plnou moc nepodepsala.

Teprve ve svém odvolání mění toto stanovisko uváděje, že M. na jeho urgenci přece jen plnou moc N. podepsanou později zřejmě soudu předložil, načež byla zase vrácena, poněvadž v opačném případě by prý ani soudce ani zapisovatel ani obviněný sám nebyli připustili, aby zůstalo při onom nesprávném záznamu v protokolu. Tím vyslovuje však obviněný ve svém odvolání pouhou domněnku ničím nedoloženou a naopak naprosto odporující dřívějším jeho údajům. Za tohoto stavu věci neshledává

kárný soud odvolací důvodu, aby se odchýlil od skutkového předpokladu napadeného nálezu, že plná moc opatřena nebyla.

Odvolatele nemůže zbaviti viny ani okolnost, že prý ještě po několika týdnech opětovně naléhal na M., aby opatřil plnou moc, jak odvolatel zdůrazňuje nejen v obou svých vyjádřeních nahoře uvedených, nýbrž i ve svém odvolání; neboť nehledíc k tomu, že se měl v této příčině obrátiti přímo na stranu, za niž zakročil bez plné moci, ba bez jejího vědomí, kterážto povinnost mu vzešla i vůči soudu podpisem a potvrzením nesprávného protokolárního záznamu, a to beze zřetele k tomu, zda zájmy N. byly svémocným zastupováním obviněného ohroženy čili nic, musela ho právě ta okolnost, že u M. bylo zapotřebí opětných urgencí, pobádati k obzvláštní opatrnosti a přiměti k tomu, aby opravu nesprávného záznamu o plné moci zařídil aspoň po těchto marných urgencích, neučinil-li tak, jak bylo jeho prvotní povinností, ihned, jakmile si uvědomil neb aspoň mohl uvědomiti, že plná moc nebyla opatřena v krátké době M-em přislíbené (1½—2 hod.).

Avšak i kdyby bylo pravda, co obviněný tvrdí ve svém odvolání, že totiž N. ve skutečnosti podepsala plnou moc obviněného, že M. plnou moc pak u soudu předložil, že se obviněný o tom dověděl a že se jen proto o věc dále již nestaral, byl by obviněný porušil povinnosti povolání tím, že informoval O. nesprávně a že přes to, že by bylo pak šlo o smír platně uzavřený, mu doporučil, aby onen spor nevedl, poněvadž je prý riskantní. Na tom by nic neměnilo tvrzení odvolatelovo, že se prý O. nemusel této rady držeti. Neboť kdyby N. byla dodatečným podpisem plné moci schválila své zastoupení obviněným, neměl obviněný vyvolati v O. domněnku, že tu plná moc nebyla a že je proto exekuční titul, o nějž jde, neplatný. I takový postup byl by porušením povinností uložených advokátovi podle § 9 adv. řádu a tím porušením povinností povolání, jehož se může advokát dopustiti nejen proti svým klientům, nýbrž i proti osobám třetím (srov. rozh. č. 93 dis. Sb. n. s.).

Podle toho, co předesláno, netřeba se již zabývatí otázkou, zda by zakládala uvedený kárný přečin již ta okolnost, že obviněný vůbec nesprávný záznam protokolu, o nějž jde, podepsal. Jakým způsobem si měl počínati, vyplývá z ustanovení § 38 c. ř. s., k němuž kárný nálezný správně poukazuje. Leč v souzeném případě jde nejen o to, že obviněný přisvědčil svým podpisem nesprávnému záznamu, nýbrž též o to, že pak nekontroloval, zda byla plná moc v předběžné krátké lhůtě opatřena, a že se po marném uplynutí této lhůty nepostaral o opravu nesprávného záznamu. Souhrnem těchto provinění dílem způsobil, dílem trpěl stav, jímž mohl, ba musel — třebaš ne v informovaném O., ale snad v osobě budoucího právního nástupce nebo zástupce O-ova — býti vyvolán omyl, že jde o smír N. platně zavazující. Že takový omyl může aspoň pro třetí osoby míti v zápětí hmotnou škodu, je na bíle dni.

Zda O. mohl při vynaložení větší pozornosti a opatrnosti škodě ujíti, nerozhoduje. Záleží tu jen na tom, zda obviněný tím, že zakročil bez plné moci a podepsal zmíněný záznam, převzal na sebe určité povinnosti

s jeho povoláním spojené, jichž pak v rozporu s předpisem § 9 adv. řádu nedbal. Že tomu tak jest, vyplývá z toho, co vpředu uvedeno. Bylo proto odvolání z výroku o vině zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 314 dis.

Je hrubým porušením povinností nesporného soudce a proto služebním přečinem podle § 2 zákona č. 46/1868 ř. z., opomine-li soudce chrániti svěřené mu zájmy osob zákonem chráněných a tím umožní spáchání zpronevěr notářem, nebo aspoň usnadní utajování zpronevěr těch po delší dobu.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1937, Ds I 32/36.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl odvolání vrchního prokurátora z výroku o vině a trestu z kárného nálezu vrchního soudu jako kárného soudu pro soudce, jímž byl obviněný okresní soudce a přednosta okresního soudu uznán vinným nepořádností ve smyslu § 2 zák. z 21. května 1868, č. 46 ř. z.

D ů v o d y:

Odvolání vrchního prokurátora do výroku o vině obviněného jest odůvodněno.

Odkazovací usnesení kladlo obviněnému za vinu, že svým závadným postupem, resp. opominutím umožnil notáři páchat zpronevěr. Kárný soud vyloučil vinu obviněného v tomto směru, neboť nelze prý prokázati příčinnou spojitost. Tento názor kárného soudu však neobstojí, zhodnotí-li se náležitě zjištěné jednání, resp. opominutí obviněného. Kárný soud zjistil, že obviněný jako nesporný soudce u okresního soudu v poručenské věci nezl. M. opatřil trhovou smlouvu, již tato prodala svou nemovitost za 10.000 Kč, schvalovací doložkou a vydal ji notáři před složením, resp. zajištěním kupní ceny a složení její nevedl vůbec v evidenci a že notář zpronevěřil celou částku 10.000 Kč kupující stranou k jeho rukám složenou. Dále zjistil kárný soud, že obviněný v poručenské věci nezl. B. a v souvisící pozůstalostní věci po F. neučinil opatření k zajištění dědických podílů uvedených nezletilců po 370 Kč a že notář tyto podíly k jeho rukám složené zpronevěřil. V tomto případě vysvítá sice ze spisů, že to nebyl obviněný, který po projednání pozůstalosti a po vrácení spisů notářem učinil první opatření, ale je mu přičítati k zavinění, že ani později neučinil opatření, o nichž byla nahoře řeč, zvláště když ze spisů vyplývá, že je měl opětovně v ruce. Konečně zjistil kárný soud, že se obviněný v pozůstalostní věci po K. nepostaral o zajištění (vinkulaci) vkladu 15.457 Kč 10 h, a že notář tento vklad vybral a zpronevěřil.